

Bob Hit ing

Evharisti ki SOCIJALIZAM

Dnevna razmišljanja za Svetu Nedelju

Evharisti ki socializam

Dnevna razmišljanja za Svetu Nedelju

Bob Hit ing

Copyright © 2015 Robert Hitching

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove publikacije ne sme se reprodukovati, distribuirati, ili prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, uključujući fotokopiranje, snimanje ili drugim elektronskim ili mehaničkim metodama, bez prethodne pismene saglasnosti izdavača, osim u slučaju kratkih citata sadržanih u kritičnim komentarima i neke druge nekomercijalne svrhe dozvoljene autorskim pravima. Za dozvolu, pišite izdavaču, sa naslovom poruke “Pažnja: Koordinatorska dozvola,” na dole navedenoj adresi.

Green Shutters Books publisher@green-shutters-books.com
Green-Shutters-Books.Com

Elektronska verzija knjige je pokrivena standardnim autorskim obaveštenjima.
Korice, autorska prava Lenka Slobodova

Posvećeno Tejloru, Heleni i Margot.

Predgovor

Termin liminalitet se koristi nešto manje od 100 godina i opisuje stanje osobe koja je u prelaznom periodu, ili koja drži određeni obrazac, ritual ili naviku. Nastanak ovog termina se veže za pisanja antropologa Arnolda Fon Genepa, koji ga je razvio kao folkloristički ili rano socijalni teoretski koncept.

U drugom delu dvadesetog veka, ovu ideju su razvili i proširili sociolozi, naročito Viktor Tarner, koji ju je počeo primenjivati na pojedincima i društvenim konstrukcijama.

Ukratko, objašnjeno na individualnom slučaju, ideja podrazumeva činjenicu da pojedinci prolaze kroz različite faze i zadržavaju se u stanju liminaliteta, a to je stanje u kojem pojedinac nije postao ono što je nameravao biti, ali nije više ni osoba koja je bila pre. Kao rezultat svega toga, pojedinac se nalazi u stanju liminaliteta odnosno neke vrste metafizičke stagnacije.

Na društvenom nivou, liminalitet opisuje sličan proces. Kulture, organizacije, ili bilo koje društvene konstrukcije, često ne mogu da nađu put do kraja započetog procesa. Reč liminalitet i koncept koji se nalazi iza ove reči, opisuje stanje kako individualnog tako i institucionalnog hrišćanstva.

Ukoliko biste anketirali mlade, ili čak i starije hrišćane, da definišu svoje duhovne živote, većina bi sebe opisala kao negde u sredini, zaglavljeno, nebitno ili daleko od realnosti.

Ovakvo stanje mnogima uzrokuje krivicu i nezadovoljstvo zbog kojeg još više odustaju. Najverovatnije, izraz “nedostatak

unutrašnjeg mira”, je najjednostavniji način da se opiše duhovno stanje većine ljudi.

Na kolektivnom nivou, Univerzalna Crkva se danas nalazi u stanju liminaliteta. Bez obzira na prvobitne definicije koje su sebi postavile tri grane hrišćanstva, Istočni, Zapadni ili Protestanski deo sveta, danas se nalaze u stanju liminaliteta i tranzicije ka nečemu novome što će tek postati.

Ovakvo stanje nosi sa sobom breme iščekivanja promena, ali istovremeno nosi i žalost za stvarima koje su već postale uobičajene.

Često su komentatori koristili termine kao što su modernizam i postmodernizam da bi opisali šta se zapravo dešava u oblasti sociologije religije. Ovo je donekle bezopasno, ali realno gledano, nebitno, jer kada je u pitanju stanje liminaliteta, rešenje ne predstavlja to što ćemo naći prave izraze koje će samo opisati i definisati dato stanje.

Jednostavna činjenica je da bez obzira na to što je crkva nekada bila, u smislu njegovih kategorija, ona sada prelazi u nešto što je potpuno novo. Problem je u tome što crkva još uvek nije postala to novo, šta god to predstavljalo, a ovaj proces tranzicije, liminalno stanje, je poprilično traumatičan proces.

Implikacije za pojedinačne hrišćane svih denominacija su ogromne. Krute forme i prakse, koje su bile granice njihovih verskih života, pucaju i ruše se.

Taj osećaj, “biti između”, čini se da utiče na svakoga. Retko ko je imun na ovakvo stanje.

Možda ono što je takođe interesantno, ali predmet za neko drugo istraživanje, je činjenica da ovo liminalno stanje utiče na Crkvu u svakom uglu zemlje, izuzev jako ruralnih delova.

Ja živim u centralnoj Evropi već mnogo godina. Zajedno sa suprugom i mojim timom, radimo sa zajednicom koja je najviše pogođena preziranjem i siromaštvom u Evropi, sa romskom zajednicom.

Neki od nas u našem timu rade na konceptu "Evharističkog socijalizma" kao autentični duhovni izraz kada radite sa siromašnima i potlačenima.

Jednostavno rečeno, Evharistički socijalizam uzima celu poruku krsta i deli svoje bogatstvo svakom društvenom sloju; naša posebna grupa su siromašni i potlačeni Romi.

Izraz "Evharistički", u ovom slučaju obuhvata svu stvarnost krsta, a socijalizam je jednostavno uobičajeni termin za preraspodelu bogatstva.

Ovaj rad se odvija u jednom kompleksnom religijskom kontekstu Istočno Pravoslavne, Rimokatoličke i Protestantske kulture. Svako od njih ima udeo u zajednicama kojima služe i za koje se takmiče.

Zadnjih nekoliko godina nešto se promenilo. Svaka od ovih tradicija su postale traumatizovane sopstvenim šokantnim preterivanjem i ludilom. Pravoslavna i rimokatolička kultura su označile svoju dušu i telo, nacionalističkim ludilom, dok su Protestanti uvezli iz SAD, Australije, Britanije, Skandinavije svakakav neokulturni i bizarni jeres poznat u crkvenoj istoriji.

Ovaj religijski kaos je ostavio mnoge osetljive mlade sa dubokim osećajem konfuzije. To je dovelo do toga da mnogi imaju osećaj nelagodnosti prema duhovnim i religijskim definicijama i kalupima pod kojim spadaju.

Za već utvrđene Crkve ili kulture, učinjen je pokušaj da nekako "sve vrati u normalu", međutim to "normalno" više

ne postoji. Umesto toga, čini se kao da je Sveti Duh doveo Telo Hristovo u pustinju da bi ga Sotona iskušavao.

Pustinja liminaliteta je mesto gde Crkva ostaje sve dok se ne promeni ili obnovi. Za one koje gledaju unapred i koji su deo procesa ovog perioda neizvesnosti, postoje dve osnovne, naizgled dvosmislene želje. S jedne strane, postoji želja za nečim potpuno novim, a u isto vreme postoji i vapaj za stabilnost prošlosti.

Liči malo na dvosmislenost osećaja uzbuđenja koji neko ima, nakon što čuje o novom tehnološkom dostignuću, koji će redefinisati način na koji komuniciramo, instatno, sa svim ljudima svuda. U isto vreme postoji i žudnja za dane kada nas nije mogao dobiti bilo ko, kada smo mogli da se sklopčam uz dobru knjigu, nesmetano ispred vatre, sa porodični psom na našim nogama.

Moje iskreno mišljenje je da je moguće ostvariti obe čežnje. Modernitet nas može uzbuditi, dok u isto vreme možemo biti odgovorni za antiku.

Postoje određene smerne tačke u ovakvom duplom uključenju, da tražimo novinu a istovremeno da se držimo tradicije iz prošlosti.

Za naša proučavanja, želim predložiti Svetu Nedelju (Uskršnju Nedelju), kao mesto gde se svi možemo pronaći, gde možemo naći zajednički jezik u potrazi za postliminalnom i preuređenom Crkvom.

Crkvena liturgijska godina je posebno mesto gde se svi možemo složiti, bez obzira na datume u kalendaru, bez obzira na naše tradicije, možemo izvući jedni od drugih duhovna blaga i pouke, i učiti iz prošlih iskustava.

Ovaj kratki rad se fokusira na period koji mi zovemo Sveta Nedelja. Ona ne pripada jednoj tradiciji. Ona pripada svima nama.

Način na koji sam poređao dane Svete Nedelje, ne prati nikakvu konkretnu tradiciju, u smislu toga šta treba da se ogleda u nekom određenom danu. Radije je to hibridna refleksija, čiji je fokus Sveta Nedelja i koja nam daje podstreke za molitvu i meditaciju.

Takođe sam odlučio da ne stavim konkretne biblijske reference u tekstu niti fusnote ili citate. Trudim se da prikazem ovaj rad kao jednu vrstu razgovora u maloj grupi. Svestan sam slabosti koje ovaka vrsta rada snosi, ali izabrao sam predstaviti svoje misli na takav način, zbog bržeg protoka teme i lakšeg razumevanja.

Jednu, više tehničku napomenu, raspored ove kratke knjige će pratiti drugačiji oblik nego obično. Svaki paragraf se izdvajau određenom segmentu. Ovakav format može pomoći čitaocima elektronskog formata knjige.

Uvod

Ideje više ne snose posledice

Širom sveta, u crkvama, denominacija i različitih tradicija, nešto veoma novo i radikalno se odvija.

Teško je definisati šta, jer nema geografski centar gravitacije, bez nekog slavnog vodećeg lidera, i bez osnovnog formata, denominacije, ili čak stila. Ovo je verovatno njena najveća snaga bez odgovarajućeg slabosti.

Ako ovo "nešto novo" može biti definisano nekako, pre bi mogli reći šta je, nego šta nije.

Izrada je u toku. Mnogi pokreti koji su klasifikovani kao obnavljajući ili pokreti probuđenja nastaju kao reakcija na nešto što se doživljava kao pogrešno, ili u potrebi za reformom. Zato je sasvim normalno za pokrete obnavljanja, da se definišu u smislu onoga što nisu.

Ovaj pokret "nešto novo" nije takav. Nema vrata gde da se zakucaju teze, nema Pape da prihvata ili odbaci. Radije možemo reći da je to "nešto" izraslo bez prepoznatljivih smernica. Možda je to ono što ovo dešavanje čini tako svežim. Postoje, međutim, vidljive karakteristike ili elementi koji su prisutni svuda gde se obnova odvija:

Jasna i namerna ljubav i odanost prema Gospodu Isusu.
Želja za ponovno otkrivanje života i učenja primarne Crkve

Ljubav prema svima onima koji vole ime našeg Gospoda Isusa Hrista.

Čitanje Biblije otvorenog srca i u poslušnosti.

Slavljenje Boga kroz muziku, reči i simbole.

Srce koje je spremno da služi siromašnima i potlačenima, u Ime Gospoda našega Isusa Hrista.

Na neki način, nije toliko važno da razumemo kako se ovo desilo, već zašto se dešava, i onda da koračimo u onome što Bog zapravo radi.

Dozvolite mi da ovo stavim u jednom kontekstu. Svet koji sam ja znao kao dete, 1950-ih u Južnom Londonu, više ne postoji. Video sam svet kako prelazi iz jedne društvene konstrukcije gde su "ideje" bile bitne i snosile su posledice, u svetu u kome "ideje" su irelevantne.

Ukratko, svet koji je u procesu menjanja, je ono što ja nazivam "post-iskazno nihilističko stanje". Ovo nije naziv, već opis ili stanje. Shvatam da ovom terminu je potrebno objašnjenje, jer u suprotnom postaje samo još jedan "post-ova-ili-ono".

Možda će biti od koristi da ovo post-iskazno nihilističko stanje" prikažemo u obliku šeme.

Prelazak sa Jedinственog na Višestrukog izvora autoriteta

Kako su se naši urbani centri povećali u zadnjih 50 godina, kulture su se preselile daleko od veoma ograničenog, uskog i često pojedinačnog izvora autoriteta. Hajde da stavimo ovo u religijskom kontekstu. U mom delu u Južnom Londonu bile su samo protestantske crkve sa vrlo malim brojem

rimokatoličkih crkava. To je značilo da su duhovni izvori autoriteta bili veoma uski i ograničeni.

Danas, u istom regionu, postoje sinagoge, džamije, hindu hramovi, budistički hramovi, orijentalno pravoslavne crkve, istočno pravoslavne crkve, i još mnoštvo kvazi-kultno-polu-protestantske grupe.

Mlada osoba koja raste u takvom okruženju može postaviti pitanje; ko je Bog i šta je on/ona. Kada sam bio dečak odgovor na to pitanje je bilo sasvim jasno, iako u pojednostavljenom stilu. Jedno je bilo sigurno, i to je apsolutno sigurno, Bog nije bio bog muslimana, hindusa, budista, Jevreja, ili čak rimokatolika.

Danas, na to isto pitanje dajemo odgovore imajući svakakve stvari na umu: rasne odnose, multikulturalizam, pluralističke stvarnosti, a najviše od svega unakrsno postavljanje različitih percepcija i perspektiva.

Činjenica je da sada živimo u svetu sa više izvora autoriteta i naša pitanja i odgovori su odraz ove različitosti.

Završetak sigurnosti

Ovaj indeks različitih izvora autoriteta je uklonio sve poznate referentne tačke verovanja ili "markere osude" iz naše kulture. Zauzvrat ovo stanje je stvorio kontekst onoga što Entoni Gidens zove radikalna sumnja. Radikalna sumnja je sasvim drugačija od istorijske sumnje. Sumnja, kao što smo ranije shvatili, bila je kretanje srca i uma gore i dole po liniji između verovanja i neverovanja.

Radikalna sumnja je mesto gde nema odgovora. Nema istine sa velikim "I". Ni u čemu ne možeš biti siguran, jer ima jako mnogo legitimnih alternativnih perspektiva.

Krajnji rezultat je da je daleko bolje reći da nemamo pravih odgovora nego da kažemo da ova ili ona tvrdnja i istina je autentična a druge nisu. Ukratko, ideje su devalvirale i postale su izbor potrošača.

Reči koje ćemo čuti više nego bilo koja druga rečenica u dnevnim razgovorima su; "Pa, za mene je ovako ...". Ovaj faktor "Za mene" je novo uverenje ili novi temelj vere. To je ono što ja zovem "Subjektivni fundamentalizam". Utemeljenje se ne može naći u "ideji", već u mom tumačenju ideje.

Smrt sigurnosti stvara Nihilizam

Problem je što žene i muškarci traže, žude za odgovorima na pitanja koja se odnose na njihovo poreklo, postojanja i sudbine. Kada sve što im možemo dati je, "Za mene" njihova srca i dalje žude od želje za nešto čvršće, tačnije i temeljnije.

Tragično, krajnji rezultat je nihilizam. Definišem ovde nihilizam kao sredina u kojoj nema odgovora na životna pitanja, nema vrednosti koje mogu da zahtevaju lojalnost, nema ništa konkretno u oblasti znanja. Kada jedan mladi evangelista priđe danas sa pitanjem "Ako se desi da umreš večeras gde ćeš provesti ...?" Odgovor bi bio: "O čemu ti pričaš, čoveče?"

U suštini, u stvarnom svetu nije problem što su ideje beznačajne, već što se ideje "usuđuju" da budu beznačajne.

Ideje nemaju više posledice. Radije, sada bi trebalo pisati i reći "Non-ideje imaju posledice".

Nova Epistemologija

Ovo je mesto gde simboli ili semiotika dolazi u našu šemu. Simboli otelotvoruju ideje, ali ne u propozicionalnom obliku. Rituali su jednostavno setovi simbola stavljeni u određenom redosledu. Simboli u ritualima izgrade svest za učesnike. Ova svest pomera granicae izvan onoga što je ranije bilo poznato kao vera, na osnovu ranog koncepta Reformacije, Noticija – Asensus – Fiducija.

Ovaj neo-tradicionalni i veoma efikasan reformacijski model vere, proradi onda kada Noticija je shvaćeno kao "neophodne činjenice", Asensus je "intelektualni pristanak" ovim činjenicama kao istinitim, i Fiducia je stavljanje "ličnog poverenja" u one činjenice za koje imamo intelektualni pristanak.

Spasenje bi se dobilo kada bi osoba prošla kroz tri kritične faze vere.

Čujem istinite tvrdnje.

Intelektualno pristajem na ove istinite tvrdnje.

Donesem svesu odluku da se uzdam u ove istinite tvrdnje.

Danas, ja bih predložio drugačiji model koji se odlično uklapa u koncept Evharistijskog socijalizma. Ništa se nije promenilo u pogledu sadržaja ili stvarnog temelja istine. Šta se promenilo je zapravo način na koji se mi uključujemo i saradujemo sa tom istom istinom.

Ono što sledi u nastavku bih predložio kao novi način shvatanja i saznanja. Za one među nama koji potiču iz

reformatskih ili evanđeoskih sredina, biće potrebno određeno prilagođavanje. Ovo je prerada onoga šta je "nekada bilo" u novoj realnosti "šta jeste sada".

Noticija označava dela i činjenice koje su otelotvorene u simbolima i modelima vere hrišćanske zajednice.

Asensus je kada se subjektivno srce bavi ovim simbolima na egzistencijalnom nivou na način koji se najbolje može opisati kao "duhovno iskustvo".

Fiducia je kada neka vrsta shvaćene akcije postaje sastavni deo razmišljanja i način života.

Na površini, to može da stvori nelagodnost ili oprez, ali u stvarnosti to nije toliko moderna vest, već povratak na početna učenja Crkve.

Čitamo o ovome u ranim radovima Crkve, gde novi obraćenik prolazi kroz tri faze. Imamo uvid u ove tri faze u spisima Sv. Klimenta Rimskog i Justina Mučenika pa zatim prošireno i objašnjeno u spisima Didahe koji je bio najraniji dokument verovanja i prakse, kad je Crkva prešla iz prvog u drugi vek.

Nevernik se upoznao sa verovanjima Hrišćanske Crkve. Ova verovanja, međutim, nisu bile samo obične ideje, već ideje koje se ogledaju u svim vrstama poznatih simbola. Istina je često bila predstavljena u slikama na zidovima, znacima krsta, u peharu, u hlebu, u klanjanju i ostalim simboličkim ritualima. Više nego bilo šta drugo, Istina je primećena u karakteru zajednice Božjeg naroda.

Činjenice su postojale, ali su bile oličene i definisane metaforički kroz simbole. Srž Istine je ostala iskazana ali na simboličkom nivou. Postojao je intenzivni oblik obuke i učenja Istine koja je zatim bila izražena u korporativnom telu.

Korporativni model koji smo videli, nije dao nikakvu drugu naznaku osim jasne činjenice da postati hrišćanin je zapravo donošenje odluke da se živi za Hrista, a u nekim slučajevima čak i da se umre za Hrista

Nevernik kada je čuo i video istine koje Crkva propoveda, bio je pozvan da se moli i da posti dva dana pre donošenja odluke o svom stavu prema tim otkrivenim istinama.

Evandelisti bi se pridružio novom mogućem obraćeniku, u dvodnevnom postu i molitvi.

Mogući obraćenik i evandelisti bi prešli u novu fazu iskustva, tražeći odgovor na istine koje su bile rečene, činivši to kroz molitvu i post. Post je zapravo bio duhovno iskustvo za obraćenika, još pre njegovog obraćenja.

Teško je danas i zamisliti, da nakon što podelimo istine Jevadželja sa nekim, ne dopuštamo mu da ima bilo kakav odgovor, dok najpre ne provede dva dana u postu i molitvi.

Zatim, nakon što je tražilac doživeo ove istine kao realne, u tom periodu molitve i posta, postupio bi u skladu sa tim istinama što je poverovao, odlaskom u vodu krštenja. Ovaj čin i ritual krštenja je proglas vidljivom svetlu, da je tražilac postao hrišćanin, i da je sada spreman da živi ili umre za Hrista.

Na neki način krštenje se tada doživljavalo kao današnja molitva grešnika, ili podizanje ruke, predanje Gospodu, izlazak pred propovedaonicom ili sve ostale modele koje se danas koriste za "evanđeosku odluku".

Obraćeni nisu bili samo pojedinci koji pokušavaju da se spasi osude, već "lice" koja se pridružila grupi "drugih lica" u njihovoj korporativnoj potrazi da upoznaju Boga, da hodaju sa Bogom i da promene svet.

Ovaj model, "Simbol-Iskustvo-Akcija" stvara veoma duboki model vere.

To uključuje disciplinu i odgovornost. To podrazumeva učešće u svetim simbolima. To podrazumeva odnos "poslušnosti i autoriteta" u organskom okruženju radosti i sigurnosti. Uvek je spajanje ličnog i društvenog.

Iskreno, ovu veru nije oborilo nikakvo novo naučno otkriće, nikakva nova moralna kalibracija sprovedena od strane nekog modernog sveca. U prošlosti, ovakva vera je proizvela generaciju mučenika na kojima je izgrađena crkva.

Evharistički socijalizam ili novi način učenja

Vraćamo se u sadašnjost. Predložio bih misao da smo na ivici da vidimo nešto mnogo dublje nego plitke pojave koje stari svet raspliće. Ovo će se desiti samo ako shvatimo da stara burad institucionalne religije, ne mogu držati novo vino ponovnog otkrivenja antičke šeme vere početne Crkve, odnosno model učenja "Simbol-Iskustvo-Akcija".

Takođe je važno da razmislimo o tome da su novi mučenici Crkve uglavnom na Bliskom Istoku. Takođe, ovi mučenici su iz rimokatoličkih, orijentalnih i pravoslavnih sredina; sredine koje su posvećene istom modelu vere i prakse "Simbol-Iskustvo-Akcija".

Žalostno je, ali takođe i slavno, da oni hrišćani koji su prethodno bili "mete" za evangelizaciju od strane evanđeoskih vernika, sada su postali mete metaka i mačeva onih koji mrze ime Isusa Hrista. U mučeništvu, denominacijske razlike prolaze.

Ako bi imali mogućnost da čitamo umove tih mučenika, verovatno bi videli da se mole za nas da učimo jedni od drugih, da učimo iz naših različitih tradicija, da se fokusiramo na našem zajedničkom poreklu više nego na naše istorijske prepirke.

U danima koji nam predstoje, neće biti lako, jer ponovno usklađivanje će stvoriti nove borbe, koje će nastaviti da stvore nove mučenike, koji će voditi Crkvu u, verovatno, završnu epohu vere.

Dok budemo gledali dane Svete Nedelje, videćemo da simboli obiluju. To je idealni trenutak da razmislimo o Evharističkom socijalizmu kao o novo načinju viđenja istih principa "Simbol-Iskustvo-Akcija", i takođe novi način učenja.

Cvetna Nedelja

Simboli autoriteta u poniznosti

U hinduizmu, islamu i hrišćanstvu vidimo centralne figure kako ulaze trijumfalno na leđima životinja.

U hinduizmu, vidimo prikaze boga Ganeša kako jaše na leđima pacova. Simbolika iza ovoga je da pacov izjeda i prolazi kroz sve i tako je Ganeša u stanju da probije sve prepreke. To je razlog zašto je ovaj idol je toliko popularan u kulturi sa jako puno prepreka.

U islamu, vidimo Poslanikov ulazak u Meku na poledini kamile, sa svojom moćnom vojskom, da preuzmu kontrolu i osveti se nad onima koji su mu se usprotivili. Kamila je predstavljena kao najponosnija među zverima i simbolizuje autoritet onoga koji je trijumfalno jaše.

U hrišćanstvu, vidimo našeg Gospoda Isusa Hrista kako ulazi u Jerusalem, jašući jednog magarca. Najponiznija, najskromnija životinja, magarac predstavlja pravu suprotnost snage i moći. Nijedna druga životinja ne može oslikavati život i rad našeg Gospoda Isusa Hrista, bolje od ove slike magarca.

U modernom svetu, nemamo više tendenciju da koristimo životinje za prevoz od jednog do drugog mesta, već koristimo mehaničke i tehnološke načine prevoza. Zanimljivo, postoji slična simbolika i status, vezana za moderni način prevoza.

Zanimljivo je pokušati da zamislimo, ako bi Gospod Isus danas ušao u Jerusalem, koje prevozno sredstvo bi koristio. Da li bi izabrao neki moćni automobil poznate marke, kao na primer Maserati, Mercedes ili BMW? Verovatno ne.

To je skoro glupo da se zamisli, ali da budem iskren, čini se gotovo sigurno da bi Isus verovatno ušao u Jerusalem na bicikl. Bicikl je najprostije prevozno sredstvo.

Mi slavimo otelotvorenog Boga koji bira simbole poniznosti da bi prikazao Svoj život i poruku.

Simboli životnog stila su vidljivi i uočljivi, i zbog toga su veoma moćni za nas, za poistovećivanje i praćenje. Ukratko, ako želite da budete kao Isus, za svet koji vas posmatra, vozite bicikl.

Hajde da raspakujemo ovo u malo poznatijim terminima. To možemo raditi ako ćemo na brzinu gledati krštenje Gospoda Isusa.

Kada je naš Gospod Isus Hrist izašao iz vode krštenja otvorila su se nebesa i glas se čuo dok je Sveti Duh sišao "Ovo je Sin moj ljubljani koji je po Mojoj volji".

Ukratko, ali realno, kada Otac vidi Sina On je zadovoljan. Kada Hristov život se može videti kroz svu simboliku koju je On ostavio, a to se dalje vidi u životima Njegovih sledbenika, Bog Otac je zadovoljan.

Gradimo na ovo. Jedinostveno u odnosu na sve druge religije sveta, hrišćanstvo se zasniva na ontološkom konceptu i na realnost da Bog prebiva u životima vernika. To treba da bude jasno rečeno da naš Gospod Isus Hrist, po Duhu Svetom, prebiva u nama. Stoga sledi zaključak, da kada Otac vidi Sina u nama On je zadovoljan baš kao što je bio na krštenju Gospoda Isusa. Pitanje je, kako se Hristov život pokaže u nama?

Imamo jednu predivnu istinu na koju je bio stavljen veliki akcenat za vreme Reformacije. Kada Otac gleda nas, On nas ne vidi vezane u tami naših greha, već vidi Hristovu pravdu pripisanu nama. Ovo pripisivanje, koje dolazi posredstvom Gospoda Isusa Hrista, je definisana kao " Jer Onog koji ne znaše greha nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božja u Njemu."

Svakako još jasniji odgovor na to isto pitanje može zvučiti ovako. Kada Otac vidi nas da izaberemo da se "vozimo na magarcu" u pitanjima našeg života, on je zadovoljan, jer On vidi svog Sina.

Koji god odgovor biramo da naglasimo, svi se slažemo da naša vera je vera poniznosti, odbijanja statusnih simbola, i put pobjedničkog uzvika Osana koji će biti otkriven samo odbacivanjem svega sebičnog.

Ova Sveta Nedelja je preplavljena simbolima poniznosti. Kralj kraljeva koji ulazi u Jerusalem na magarcu, stvara dramatičnu sliku duhovnog autoriteta za razliku od simbola statusa i moći. Dok mislimo na značaj današnjeg dana, na Cvetnu Nedelju, budimo ljudi koji će te simbole poniznosti prikazati u našim životima, u našem načinu govora, u izborima koje pravimo u našim srcima.

Evharistički socijalizam je: Bogatstvo poniznosti Gospoda našega Isusa Hrista, izložena u životu svojih sledbenika i podeljeno celom svetu.

Sveti Ponedjeljak

Koreografija zapeletnog identiteta

U Jevanđelje po Jovanu, odmah nakon Isusovog trijumfalnog ulaska u Jerusalem, čitamo ovu čudesnu kratku priču o onima koji su prišli Filipu i rekli "Gospodine, hteli bismo da vidimo Isusa".

Ove reči su kao ručna bomba bačena u sred modernog sveta. Dozvolite mi da objasnim.

Isusovo otkrivenje je jasno prikazano u Njegov otelotvoreni život i rad na zemlji. Ovog Isusa su ti ljudi, koji su prišli Filipu, hteli da vide.

Ali, veoma je važno da mislimo o ovome na trenutak, otelotvoreni Božji Sin je bio realno i opipljivo otkrivenje mesijanske ideje. Ideja, koja je bila oličena u simbolima Starog Zaveta, vekovima.

Pasha, žrtva paljenica, žrtve za krivicu i iskupljenje, oslikavale su stvarnost Hristove smrti i pomirenja. Kovčeg Zaveta, zlatni svećnjak, praznik Pedesetnice, prvi plodovi, trube i šatori, sve su slike i simboli koji se odnose na karakter i osobine Isusa Hrista.

Stari Zavet Svetog Pisma je prepun simbolistike i tipologije, senke i slike; sve sa ciljem da otkriju ko je zapravo Gospod Isus, i kakav će biti za vreme Njegovog otelotvorenja.

Ovi simboli su oličenje istine o Isusu.

Ne postoji drugi način na kojem treba da gledamo život i rad Gospoda Isusa Hrista, sem oličenja i ispunjavanja simbola, naročito onih povezanih za Njegovu smrt i Njegovu Božansku prirodu.

Ako stavimo jednog "ne-svetog semiotičkog Isusa" u jednom "post-propozicionalnom nihilističkom miljeu" o kojem smo govorili ranije, dobićemo jednog malo-slovnog "isusa" kao jedan "sekularni-simbol".

Kada uklonite preklapanje simbola mesijanske ideje u Starom zavetu i zamenite ih sa sekularnim prekrivačem egzistencijalizma i neosnovanim pluralizmom, Isus onda postaje samo učitelj, iscelitelj, propovednik i moralista.

Za modernog muškarca i njegovu postmodernističku suprugu, stvarno nije važno da li Isus postoji, da li je postojao ili će postojati jer Njegovo postojanje je jednostavna projekcija željenog sistema vrednosti, a ne postojanje stvarne, realne, istorijske i jedinstvene ličnosti.

Slavoj Žižek, slovenački socijalni teoretičar, podstiče svoju publiku da imitira vrednosti Isusa i Duha Svetoga unutar kulture. On je međutim, ateista.

Naravno, na kraju Isus jednostavno postaje totemistička projekcija našeg sistema vrednosti. Zato je "21-C Isus" je LGBT prijateljski snabdevač univerzalne liberalne demokratije, ili Desno belo krilo republičkog pohlepnog kapitalističkog iskaza. Birajte izraz koji vam se najviše sviđa.

Ako se držimo Isusa oličenog u simbolima istorije imamo "pravog" Isusa. Ako dozvolimo da bude odvojen od svetih simbola u istoriji, da bude racionalizovan u sekularne ideje, on nestaje.

Ti dragi ljudi koji su prišli Filipu, želeli su da vide i upoznaju jednu živu osobu, a ne projekciju dominantnog sistema vrednosti tog vremena. Ali hajde da kažemo glasno, da bez mesijanske ideje, i njenih priloženih svetih simbola u istoriji, sam koncept o Isusu bi bio produžetak njihovog dominantnog sistema vrednosti - radikalni politički lider koji bi svrgnuo Rimsko carstvo.

Takođe je zanimljivo da je Filip taj koji je učestvovao u razgovoru sa našim Gospodom Isusom Hristom oko viđenja Oca, kada Gospod Isus kaže: "Ako ste mene videli, videli ste Oca".

Hajde da ovo objasnimo dok povežemo naše misli sa izjavom Svetog Apostola Pavla u poslanici Kološanima, kada piše o Hristu, da je "Slika nevidljivog Boga", i kada izjavljuje da "u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno".

Sada idemo korak unazad, na trenutak i stavimo ove dve ideje na čekanje.

Ono što smo naučili od naših istočnih braća i sestrama je veoma moćan koncept. Zapamtite, to su oni koji su obezglavljeni na Bliskom Istoku, za Hrista. Zanimljivo, to koncept pri kojem i orijentalni vernici i istočni pravoslavci se mogu složiti. Rimokatolička crkva ima sličan koncept, ali kao što je često slučaj, teologija zasnovana na latinskim terminima je slaba zamena za višeslojne termine na grčkom jeziku, jezik korišćen u "punoći vremena".

Doduše, termin se koristi i u protestantskom svetu, preuzet od strane Jurgena Moltmana, Misoslava Volfa i u novije vreme korišćen od strane od Baktera Krugera.

Termin koji su nam istočna braća i sestre dali, je grčka reč "Perikhoresis (Perichoresis)". To je reč koju su rani

crkveni oci koristili za opis odnosa ljubavi između Oca, Sina i Svetoga Duha. U nekim slučajevima, reč "Bog" je jednostavno dovoljna kao deskriptor za odnosne vrednosti Trojstva, ali pun smisao ontologijskog Trojstva je razvijen u ovu složenu reč - Perikhoresis.

Moramo da budemo oprezni, jer u protestantskom svetu ponekad dobijamo podtekst doktrine Trojstva. Doktrina Boga Oca, Boga Sina i Boga Svetoga Duha, plus drugi entitet pod nazivom Trojedini Bog. To je kao da je ovo drugo stvarno odvojeno od pojedinaca Trojstva. Ukratko, dobijamo protestantski Sveti Kuartet.

U realnim terminima Perikhoresis je divna definicija preplitanja, nerastvorljivosti, i međupovezanosti, koja je osmišljena kao jedna plesna kofreografija, gde partneri se u potpunosti uklapaju jedni sa drugima.

U Zapadnoj protestantskoj teologiji Trojstva, skloni smo tome, po počnemo sa Jednim Bogom, kojeg kasnije delimo na tri dela. Na Istoku, počinju sa Tri u Jednom i Tri kao Jedan i ostaju u tim idejama.

Kada gledamo jednu osobu Svetog Trojstva, vidimo Perikhoresis sva tri lica Svetog Trojstva. Naša srca i naši umovi žude za pojednostavljeno objašnjenje; ali je nema. Moramo biti upozoreni, ako pokušavamo da pojednostavimo Boga, zbog jasnoće, stvaramo boga koji nije Bog.

Srećom, možemo ostati u dubokoj i dragocenoj istini. Imamo dragocenu istinu otelotvoranja.

Vidimo "vrhunsko otkrivenje Boga" i "jedini način za spoznanje Boga" dato kroz otelotvorenje.

Bez otelotvorenja, ne možemo da "vidimo" Boga. Gubimo se u tajnama i završavamo sa svakakvim pogrešnim

interpretacijama. Ake želimo da znamo kakav je Bog, na neki način možemo se osloniti na to da "vidimo" Gospoda Isusa Hrista. Naš Gospod Isus Hrist je Bog i činio je sebe "vidljivim" time što se otelotvorio i postao čovek, kao mi.

Ovo je jako važno, jer ako "vidimo" samo sliku Boga pre otelotvorenja, koja se nalazi u Svetom Pismu, ta slika je nepotpuna sve do dolaska Gospoda Isusa Hrista. Samo u otelotvorenju Gospodnjem, "punina" Božija može biti "viđena".

Ne postoji otkrivenje Boga, čoveku, koja može biti potpuna bez otelotvorenja.

Shodno tome, kada su ovi dragi ljudi prišli Filipu, oni su se zapravo dotakli najvažnijeg otkrića stvarnosti u istoriji postojanja; videti Boga u Hristu.

Oni su čeznuli za vidljivim Hristom na zemlji, kao što mi čeznemo za Hristom u Duhu.

Možda najdublji, neizrecivo divni i zastrašujući simbol otelotvorenja, jeste uzimanje hleba i vina, sećajući ga se "sve dok On ne dođe". Pričešće, Večera Gospodnja, Evharistija, ili Lomljenje Hleba je data nama, da kao grupa vernika, možemo provesti trenutke u tišini i u razmišljanju o veličanstvu, bogatstvu i značenju otelotvorenja.

Dok obećano prisustvo Sina Božijeg postaje realnost, mi imamo zajedništvo u Njegovo ime, i vidimo Njega. Vidimo ga simbolički dok se osvrnemo na Njegove patnje koje je izdržao umesto nas. Vidimo ga kao realnost, a ne kao projekciju dominantnog sistema vrednosti u nekom periodu. Vidimo ga kao otkrivenje Trojedinog Boga.

Evharistički socijalizam je: Borba na putu prepunom totem-manifestacijama Isusa Hrista, da bi drhtajućih ruku,

ali puni radosti stigli do pehara i svetih simbola Njegovog pravog, stvarnog života, koji nam je prikazan otelotvorenjem u Svetom Pismu.

Sveti Utorak

Parabolično odsustvo

Džez muzičar, Luis Armstrong je 1931-e godine imao nastup pred segregacionom publikom u Memfisu, u Tenesiju. On je putovao u autobusu, do Memfisa, sa svojim belim menadžerom i menadžerovom suprugom. U jednom trenutku, kada su stigli na teritoriju grada Memfisa, policija je zaustavila autobus i našla je Armstronga pored menadžerove supruge dok su pregledali neka poslovna dokumenta.

On je, zajedno sa celim njegovom crnim bendom, bio bačeni u zatvor zbog kršenja zakona segregacije, tako što se previše približio beloj ženi na javnom mestu.

Konačno, nakon svakakvih intervencija, Armstrong je bio pušten iz zatvora i bilo mu je dozvoljeno da nastavi svoju turneju.

Te noći, na svom nastupu je rekao da sledeću pesmu koju će pevati, želi da posveti policiji iz Memfisa, a u publici je bilo i dosta policajaca, po službenoj dužnosti. Naziv pesme je bio "Biće mi drago kada ćete svi biti mrtvi, vi, prokletinje". Članovi benda su negodovali jer su bili svesni da bi takvim stavom, Armstrong verovatno izazvao nered.

Armstrong je zatim otpevao pesmu na posebnom crnačkom načinu, koji je belcima iz publike bio nerazuman.

Nakon toga, neko iz policijske stanice u Memfisu je izašao ispred, i sa zahvalnošću je rekao Armstrongu, kao je bio

duboko dirnut njegovim potezom i da niko ne zna koliko je težak posao policije iz Memfisa.

Naš Gospod Isus Hrist je koristio sličnu praksu koja se ponekad može nazvati, parabolično odsutnostvo. On je bio u stanju da u javnom okruženju, kaže istinu na takav način da samo On i onima kojima je bila namenjena budu u stanju da shvate značenje.

Srećom, naš Gospod Isus Hrist nije koristio ovu metodu kao sredstvo omalovažavanja, poput spomenutog slučaja Luisa Armstronga.

Porilično je teško za hrišćanina koji je duhovno odrastao u okruženju pragmatične svetske evangelizacije da shvati koncept i ubedljiv način na koji naš Gospod Isus Hrist je koristio parabole.

Veliki akcenat stavljamo na ideju da ljudi moraju da "čuju" Jevanđelje. Sama misao o Isusu koji "krije" Jevanđelje, stvara jednu kognitivnu disonancu.

Hajde da istražimo ovo.

Ako je cilj našeg Gospoda Isusa Hrista bio da svi znaju da je On Mesija, On je mogao jednostavno otići u hram, u telu, nakon Vaskrsenja i da pokaže sebe javno celom svetu, da je živ, i kao da je pobedio smrt. To bi bilo najbolje i najpragmatičnije rešenje za dobro obavljen posao.

Očigledno, on nije sledio taj tok, jer je imao drugu ideju ili filozofiju u svojim mislima.

Ukratko, naš Gospod Isus Hrist je stvorio tri osnovne, ali žive elemente kroz Njegovo rođenje, Njegov život, Njegova smrt, vaskrsenje i vaznesenje.

Prvo, On je delegirao svoj autoritet na nebu i na zemlji Njegovoj Crkvi kao produžetak sopstvenog života i rada.

Drugo, On je stvario zajednicu ljudi, koja bi nastavila svoj plan, viziju, želju, i volju za ceo svet.

Na kraju, On je osnažio, svojim Svetim Duhom, ovu zajednicu ljudi, da se proširi. Ova se zajednica širi implementiranjem vidljive duhovne stvarnosti.

Tehnika koju je On izabrao kao rešenje, bila je parabolična odsutnost.

On je sebe otkrio Svom "bendu". Zatim ih je ovlastio da budu Njegovi svedoci kako bi Božija zajednica rasla, i na kraju zauvek promenila svet. Ova zajednica je Njegovo telo na zemlji, kao jedna zajednica ljubavi, zajednica istine, zajednica službe, zajednica slavljenja.

Realno, današnji svet nije evangelizovan pragmatičnom tehnikom propovedanja sa "najmanjom količinom istine za najveći broj ljudi". Umesto toga, prava duhovna revolucija ima veoma ne-pragmatičnu tehniku u svom središtu.

Ranije, u Svetoj Nedelji, smo govorili o želji Oca da vidi život Sina u svojim sledbenicima. Danas primećujemo opet da su vidljivi simboli od vitalnog značaja. Sada, međutim, u smislu Crkve kao celine, a ne kao pojedinci.

Crkva u religijskom smislu reči je irelevantna, crkva kao istinsko telo Hristovo je sve što je bitno.

Jevanđelje nije propovedanje. Može se propovedati "Jevanđelje", ali propovedanje samo po sebi nije Jevanđelje.

Iskazna poruka, u okruženju koja nema vidljivu potvrdu identiteta tih iskaza, nije Jevanđelje. Poruka Jevanđelja podrazumeva i jevanđeosku zajednicu.

Iskaz da, "grešni muškarci i žene mogu da se pomire sa Svetim Bogom kroz plemenitu krv otelotvorenog Sina Božijeg", putuje u duhovnu svest ljudi, kada postoji

znak vidljive provere identiteta, od strane nosioca poruke i zajednice ljudi koja ga predstavlja.

Jevanđelje je Otkrivenje Isusa kroz njegovo telo na zemlji:

Vidljiva jedinstvena zajednica u kojoj ljudi vole jedni druge.

Beskompromisna zajednica u kojoj se istini nikada ne dozvoljava da se razgradi, zbog pragmatičnih rezultata.

Zajednica Euharističkog socijalizma, gde siromašni i potlačeni "su" Isus, na isti način kao što i Crkva "je" Telo Hristovo.

Duhovno disciplinovana zajednica koja stavlja akcenat na obožavanje i molitvu više od lične koristi, prosperiteta, statusa i društvene prihvatljivosti

Ljudi koji pred mučeništvom izjavljaju, da je Isus, Gospod svega što je stvoreno.

Euharistički socijalizam je: Pružanje vidljivog egzistencijalnog dokaza o Hristovom Telu, jednom društvu, u kojem je sigurnost umrla i prevladava nihilizam.

Sveta Sreda

Velika Izdaja

Izdaja je književna, duhovna i psihološka prekretnica u poslednjim danima života i rada našeg Gospoda Isusa Hrista.

Jako je bogata u svojoj naraciji, alegoriji i simbolizmu, koji se fokusira na jednu tačku zloupotrebe, a mi se moramo fokusirati na pregled ovog grotesknog ali ipak vitalnog elementa u istoriji otkupljenja sveta.

Postoje šest elemenata za izdaju. Oni su takođe opisivači savremenog stanja određenih aspekata institucionalnog hrišćanstva.

Za okolni svet, Juda je u potpunosti bio prihvaćen kao apostol.

Materijalna nagrada je centralni deo njegove izdaje.

Bio je zaposednut đavolom lično, da ispuni svoje delo.

Njegova izdaja je bila maskirana kroz spoljašni znak prijateljstva.

Njegova post-izdajna savest je bila moćnija od vlasti Sotone.

Ishod izdaje je bila njegova sopstvena propast.

Za okolni svet, Juda je predstavljao Našeg Gospoda Isusa Hrista. On je bio identifikovan kao deo zajednice učenika. Njegovi spoljašnost ga je označila kao Isusovog sledbenika. On je gotovo sigurno doživeo natprirodne stvari, čudesa, kao i svi ostali apostoli.

Koren njegove izdaje bila je želja za materijalnu dobit i pohlepa. Njegov identitet kao Isusov sledbenik, bila je maska njegovih želja za lično bogatstvo i prosperitet.

Pohlepa za novcem je jedna od najvećih osnovnih duhovnih stanja, koja ostavlja ljudsku dušu otvorenu za ulazak zla. Ukratko, novac će učiniti da ljudi rade ono što inače ne bi učiniti.

Dubina licemerja je bila toliko velika, da je koristio pozdravni poljubac u obraz kao znak izdaje. Pohlepa za sopstvenu dobit će napraviti duboke nivoe izdaje i zla unutar zajednice Božjeg naroda.

Uprkos tome što je bio posednut đavolom, njegova slobodna ljudska volja je bila toliko funkcionalna da ga je sopstvena savest navela da pokuša i povuče svoju izdaju. Kod njega je to izazvalo da ne bude u stanju da živi sa sobom, pa je zbog toga počinio samoubistvo. Ukratko, Juda nije mogao kriviti sotonu za prevaru i izdaju, jer je njegova slobodna volja bila aktivna i funkcionalna.

Upozorenje za hrišćanske licemere je činjenica da svako ko vodi dvostruke živote, imaće kao krajnji rezultat propast.

Naš Gospod Isus Hrist nam daje niz izbora i načina života koji će kontrabalansirati tendenciju ka stanju izdaje.

Spoljni radovi kroz čudesa i natprirodne sile su beznačajni, kao identifikatori istinitog hrišćanstva. Prvi protivotrov za izdaju je vidljiva ljubav prema univerzalnoj Crkvi i želja za jedinstvom. To je uslov koji je Isus dao svom narod i koji sadrži identifikacione znake istinitog hrišćanstva.

Imovinska korist takođe može biti izražena u želji za statusom quo-om i za racionalnu kontrolu nad budućom sudbinom. Fokusiranje na bezbednost, osiguranje i ličnu udobnost, može biti sredstvo kojim hrišćanin bira da okrene leđa siromašnima. Kada okrećemo leđa siromašnima, mi zapravo izdajemo Gospoda našega Isusa Hrista. Kada služimo siromašnima i potlačenima, služimo Isusu.

Kao neka sila, želja za materijalnim dobrima postaje duhovna stvar, jer otvara vrata pojedincima ili čitavim zajednicama da budu slabi pred đavoljim obmanama, i na kraju padaju konačno pod kontrolom sotone. Pohlepa za udobnim životom, sigurnosti kroz lične slobode i sreće, kao glavne potrage ljudskog srca, ostavljaju pojedinca otvorenog za kontrolu od strane svega što je zlo. Zato je Isus postavio uslov učeništvu "AKO" me sledite, moraćete da "odbacite sebe, uzmete svoj krst i sledite Mene".

Većina izdaja je u kontekstu prijateljstva. Većina izdaja je maskirana licemerstvom u domenu prijateljstva. Stoga, ako volite svoje neprijatelje, vi ćete po automatizmu voleti i vaše prijatelje.

Izdaja se nikada ne može opravdati. Izdaja je uvek akcija slobodne volje izdajnika čak i kada sve vrvi od demona. Juda

nije imao potrebu za egzorcizmom. To je najlakši izlaz. Judi je bilo potrebno da se pokaje. Kada kažemo istinu o našim gresima, moć sotone je slomljena. Hodanje u svetlosti sa Isusom i međusobno je naš cilj za duhovno preživljavanje.

Evharistički socijalizam je: Izabrati da ne pratimo duh vremena, čak i kada se prepliće sa verskim stvarima, već, radije, da pazimo na protivotrov za izdaju, koji nam je dat od strane Gospoda Isusa, nama kao Njegovom narodu.

Veliki Četvrtak

Nova Zapovest i Novi Zavet,

Čovek ne može razumeti šta je hrišćanstvo, bez shvatanja moći proslave Velikog Četvrtka u Svetoj Nedelji. Ovaj dan u crkvenom kalendaru je sveti dan, jer obeležava i fokusira se na "Novu zapovest" i "Novi Zavet".

Moglo bi se ići tako daleko, da kažemo da šta god da je pre današnjeg dana, zajednica Božjeg naroda bila, nikada više neće biti ista.

Vrhunac promena, donete u toku Svete Nedelje, odvija se onda kada je naš Gospod Isus Hrist izjavio svete reči i simbolizovao te reči kroz sveta dešavanja.

Bogatstvo jevrejske Pashe treba da bude očigledno u Gornjoj sobi, ali priča se ne završava ovde. Umesto toga, simbolizam jevrejske Pashe, deluje kao putanja za nešto što je duboko, jedinstveno, i što menja živote u potpunosti.

Pasha predstavlja divnu sliku izbavljenja kroz krv. Oslobođenje je u formi otklonjene presude. Ono što često nedostaje u našem razmišljanju o izbavljenju jeste činjenica da je u Božjem umu, Pasha je bila sredstvo "definisanja" sebe u odnosu sa Izraelom.

On izjavljuje: "Ja sam Bog koji te izveo iz Egipta", iznova i iznova u Starom Zavetu.

Isto tako, naš Gospod Isus Hrist, na Pashu, u Gornjoj sobi "redefiniše" sve što se odnosi na Boga i čoveka i na Novu Zapovest i Novi Zavet.

Najpre Nova Zapovest.

Novu zapovest vam dajem.

Volite jedni druge.

Po tome će svi poznati da ste Moji učenici.

Ako me volite, vi ćete poslušati Moju zapovest.

Ako ne volite jedni druge,

Vi ste neposlušni prema Mojoj zapovesti.

Ne možemo se nazivati hrišćanima, učenicima, i ne možemo tvrditi da volimo Gospoda Isusa Hrista, ako smo neposlušni i ignorišemo Njegove zapovesti.

Na ovu napomenu, katolička, pravoslavna, i protestantska crkave trebalo bi da čute i jednostavno se pokaju. Bez opravdanja. Bez razumnih izgovora, samo tišina i pokajanje.

Da stvar bude još jasnija, Gospod, Car, Večni Logos je objasnio šta znači voleti drugoga. On je prao noge svojim učenicima, pa čak i Judi.

On koristi ovaj sveti simbol da potvrdi autentičnost Njegove izjave. Zatim, da stvari budu još jasnije, kaže im da, ako je On, Isus prao njima noge i oni su dužni da peru noge jedni drugima.

To znači da treba prati noge i onima koji nam se ne sviđaju. To zahteva oprati noge onih koji su nas možda izdali, ne samo onih koji veruju u iste stvari i na isti način kao i mi.

Svet je nehrišćanski, ne zbog Adamovog greha, požude tela ili moći đavola. Svet je nehrišćanski svet, jer crkve koje predstavljaju Isusa Hrista ne vole Hrista, jer one ne poštuju Hristovu zapovest da volimo jedni druge.

Tu ne postoji "Da, ali" Postoji samo „da” i pokajanje.

Onda dolazi jedan Novi zavet. Ne mislim na Novi Zavet kao deo Svetog Pisma, već na novu vrstu zaveta između Boga i ljude. Teško je pisati bez plakanja. Teško je plakati a ne pisati. Novi zavet je na mnogo načina kapacitet, objekat i sredstvo da se Nova zapovest podeli svetu.

Ako postoji jedna fokusna tačka u Novom zavetu, to je da su telo i krv slavnog Sina Božjeg, ti koji ujedinjuju Njegove ljude u individualnom iskupljenju i kolektivnom čišćenju.

Na Pričešću, Večeri Gospodnjoj, Evharistiji, Lomljenju Hleba, ja slavim Boga. Slavim, odbacivanjem svog greha kao pojedinac i kao deo kolektiva.

U onim tradicijama u kojima vernik provede dan posta i razmišljanja svake nedelje, kao priprema pred dolazak pred stolom Gosdponjim, čine nam veliku uslugu svojim primerom.

Sve moje prestupe

Moj greh i moj ponos

Ostavljam zauvek u prisustvu Njegovih rana.

Naši gresi nisu oprošteni na Stolu Gospodnjem. Radije, mi se sećamo načina na kojem su naši gresi bili oprošteni i to je istina koja nas hrani na Stolu Gospodnjem.

Latinski izraz, tabula rasa, je oličenje ove slavne istine. To znači prazna platforma. Kada dolazimo s pokajanjem

u našim srcima zbog našeg nedostatka ljubavi jedni prema drugima, Krv Večnog Zaveta nas čisti od greha. Mi smo dobili prazan list papira, nov početak, koji nas povezuje za one sa zajedničkim duhovnim poreklom.

Kada priđemo Stolu, mi se radujemo svemu onome što znači rušenje smešnih zidova koji nas razdvajaju, stvoreni lažnom jerarhijom, na osnovu volje za moć.

Kada se mučenici iz različitih tradicija sastaju ispod Božjeg prestola, oni ne daju jedni drugima test verovanja i prakse da se utvrdi da li jeste ili nije dozvoljeno da imaju zajedništvo, čiste savesti, u prisustvu njihovog blagoslovenog Spasitelja.

Kada priđemo Stolu sećanja i uzimamo hleb i vino, to radimo u prisustvu mučenika. Zajedno sa njima slavimo Jagnje koje je bilo žrtvovano.

Imamo udeo u porodičnoj ljubavi. Ujedinjujemo se u poniznosti. Mi imamo zajedničko poreklo. Mi ispunjavamo zapovesti koje je Hrist dao svom narodu.

Imajući ovo u vidu, dok razmišljate o Novoj zapovesti i Novom Zavetu, idite u crkvu, po mogućstvu u onoj gde se najneprijatnije osećate, i pokajte se za to što ne volite Isusa kao što je On voleo Crkvu.

Zatim, ponizite se pred Oltarom neba, drhtajući u zahvalnosti, za držanje hleba i vina u nečistim rukama, ali očišćenim krvlju večnog saveza.

Evharistički socijalizam je: Jedinstvo i poniznost, otkriveno celom svetu.

Veliki Petak

Vikinzi i filozofi na kolenima

Cveće i biljke na i oko Golgote zatvorile su se i povukle u svoje pupoljke. Male životinje su se sakrile od stida i sramote. Nebesa se klanjaju u užasu i mraku.

Svaki demon kao da se napaja sa zlom radošću. Princ tame ulazi u Jerusalem na kočijama napravljenim od slavni palih anđela.

Niko ne zna, izuzev Trojedinog Boga, šta se dešavalo i kakva tranzakcija je bila načinjena.

Kada su stručnjaci počeli da analiziraju, zaustavili su se u čistoj misteriji egzistencijalnog trenutka, ispunjen prisustvom onog "Ja sam", koji ulazi u stanju žrtve pomirenja.

Miris krvi je bio svuda; takođe i miris znoja. Isto, i miris parfema kojeg je Marija prosula po nogama našeg Blagoslovenog Gospoda Isusa. Sve se skupilo zajedno na neki volšeban način, mešanjem lepote i prljavštine.

Zatim dolazi centralno i žarišno dešavanje u istoriji.

Gresi sveta su postavljeni na Gospoda Isusa. Najslikovitiji izraz Pisma može biti, "I On je postao greh".

Otac, Sin i Sveti Duh, svi su iskusili napuštanje. Ne postoji razdvajanje Boga. Božanstvo se ne može rastrgnuti. Ljubav, na jedinstven i tajanstven način ima interakciju s Trojstvom. Otelotvoreni Bog, kroz usvajanje svih greha svetaje gurnut do krajnje tačke.

Krik ili glasni uzdah, "Bože, Bože moj, zašto si me ostavio", dovodi do ispunjenja proročanstvo iz Psalma 22. Svemir se cepa dok se čuju reči izgovorene u bolu. Reči koji pripadaju istoj osobi, istom Duhu koji je nekada rekao "Neka bude svetlost".

Otac ne okreće leđa svom Sinu. Umesto toga, vidimo slomljeno srce Oca, Sina i Duha Svetog. Na neki volšeban način "Božanska ljubav" kida greh na komade kroz multidimenzionalne strukture neba i zemlje.

Forenzički teolozi svih vremena su zanemili. Samo budala pokušava da spekulira punoću akcija, ontologije, i ishode izbjavljenja

Kočije Princa Tame dolaze do Golgote. Svako zamislivo zlo je bačeno na "Vernog Slugu koji pati". Aura zla, prisustvo pokvarenosti, i smrad greha su jedinstveno postavljeni na našem Gospodu, na Isusu Hristu.

Sama težina trenutka izaziva nebo da zadrži svoju svetlost u sramoti.

Ali onda dolazi potpuna promena.

Znanje prestaje. Vikinzi i filozofi kleknu. Premodernizam, modernizam, sve se urušava u bespomoćnu tišinu, jer ne postoji objašnjenje. Nema razumevanja. Časovničar plače jer nema više reči.

Sotona, greh, smrt, spisi Zakona, svi postaju jedno u prisustvu krsta. Ruka umirućeg Hrista dosegne i hvata sve neprijatelje Svetoga.

Sotona, greh, smrt, spisi Zakona se bore, pokušavaju se izvući, osloboditi iz jakog gvođenog stiska Večnog Sina Božjeg.

Zatim, reči koje su zauvek promenile ceo univerzum, bile su izgovorene. "Završeno je". Snaga zvuka Njegovog glasa

izaziva zemljotres na zemlji, ali jedan još veći zemljotres se dešava u skrivenim misterijama večnosti.

Sin Božji ulazi u grob držeći u svojim rukama moć zla, grehe sveta, i rukopis Zakona koji je bio protiv ljudske rase.

Potpuna izopačenost je pobeđena i izopačeni su oslobođeni ulaskom Hrista u grobnicu.

Bezuslovna ljubav izliva se dalje od Božjeg prestola i obuhvata celu ljudsku vrstu.

Ograničeno otkupljenje je zamenjeno neograničenim autoritetom koji je oslobođen da bi zdrobio glavu zmije i da je stavi u lance poraza.

Neodoljiva blagodat daje novi nivo slobode, stvara novu volju, da čovečanstvo odluči da sledi Boga, u svim stvarima.

Neizmerna moć sipa strast i pohvalu na dlanovima čovečanstva koji čezne za tim.

Dok je telo našeg Gospoda Isusa Hrista spuštano sa krsta, oseća se miris parfema iz posude od alabastera, miris koji je sipala Marija iz Vitanije nadvladao je zadah smrti.

Pravi događaji postaju večni sveti simboli. Krst, krst, o taj slavni krst: nošen oko vrata, mimiran rukama, stavljen na Sveti Oltar, ukrašava zgradu s radošću, nacrtan u krvi od strane mučenika, podignut s ponosom od strane hodočasnika.

Miris parfema sada oseća svet koji nas okružuje, miris našeg Gospoda Isusa Hrista se vidi, opipava, i oseti u zajednici ljubavi, zajednici istine, zajednici bogoslužjenja, u zajednici služenja.

Ovaj miris je, naravno, metafora koja je prepuna mnogim slojeva istine i lepote.

Centralno u kaleidoskopskom izlivanju teološkog čuđenja, je homeopatski aspekt krsta.

Smrt je poražena smrću. Greh je misteriozno poražen duhovnim transferom svih greha sveta na besprekornom Jagnje Božje.

Sotona je poražen pomoću sopstvenog plana da se uništi Sin Božji.

Ovo homeopatija krsta stoji u potpunoj suprotnosti sa duhom sadašnjice, razmišljanjem koje se kontinuirano povećava u svesnoj opoziciji prema modelu "mirisi - homeopatija"

U našem dobu, kao što nas je N.T. Rajt podsetio, živimo u okviru duhovnih granica stvorenih i prilagođenih za savremene bogova post-savremenog sveta: Mars, Jupiter i Afrodita.

Mars, bog rata, kao i čuvar poljoprivrede, vlada uveliko preko modernog sveta. Rat je zavodljivo, jer izaziva religiozno osećanje. Paroksizam emocionalne energije se oslobađa u kontekstu nacionalnog ponosa i nacionalnog interesa. Kada zalažemo sebe jednoj naciji, zapravo obećavamo sebe jednom alternativnom kraljevstvu; ne Carstvu Božjem.

Ratovi Marsa su uvek u vlastitom interesu Marsa koji uvek želi uništenje što više ljudi moguće.

U 20. veku došlo je do promene i postalo je sigurnije biti vojnik nego civilno lice, za vreme rata. Cilj Marsa nije da uništi vojnike, već da što više njih bude živo kako bi mogli ubiti više civila.

Mars, kao i naš Gospod Isusa Hrist, ima svoje mučenike. Ovi mučenici iako su žrtvovani na oltarima Baala ne smeju se protumačiti kao ništa drugo osim same imovine Marsa.

Isus je porazio smrt svojom smrću. Mars je pobedio život time što je doneo smrt kroz ratove.

Mars je takođe i čuvar poljoprivrede. On genetski modifikuje dar Božji u plodovima zemlje, pretvarajući ga u otrov dizajniran da ponizi svog tvorca.

”Skupljači nebeskog polena”, su se pretvorili u jednokratne trgovce kukuruznog šećera, koji odbijaju da se pridržavaju Marsa i jednostavno umiru. Mars je onaj koji otkriva i ubrizgava hormone u piliće, kako bi razvili deformisane proširene grudi. Ova tragična mutirana bića su dizajnirana za samo jednu svrhu; da ljudi umiru od lošeg zdravlja.

Mart ne brine ako se uništi više ljudi zagađenom hranom nego bombama, pištoljima i mecima. Njegov cilj je totalno uništenje, za koje ne bira metodologiju smrti.

Jupiter je vrhovni bog vlasti. On širi svoju moć, ne autoritet, već silnu vlast, kao čebe nad svim institucijama; bez obzira na razlog njihovog postojanja. To može biti u oblastima politike, multi-nacionalnih korporacija, porodice, ili u strukturama religije.

Njega nije briga šta je uzrok verovanja sve dok hijerarhijske strukture moći dehumaniziraju i umanjuju čoveka. Njegov cilj je da se smanji čoveka, Božjeg Homo sacea, na ono što Agamben naziva ”goli život”.

Dok krst pretvara hijerarhiju u uravnoteženu, punu ljubavi i toplu porodicu, Jupiter pretvara hijerarhiju u tamnice straha, kontrole i zlostavljanja.

Zatim, u sred rata i pokvarenu poljoprivredu Marsa, i moći Jupitera, Afrodita, ikona telesnog znanja otkriva sebe. Njen cilj je da zamrači mučene duše sa obećanjem razumevanja a i ispunjenja kroz seksualno zadovoljstvo. Današnji seksualni vrtlog je izgrađen od gorkih suza koje teku od bola izdaje i korsti.

Naš Gospod Isus daje muškarcima i ženama ideju seksualnosti zasnovanoj na plodovima Duha. To je mesto gde se ljubav, radost, i vernost neguju u strpljenju, krotkosti i dobroti. Ova lepota proizvodi dobrotu i mir za razliku od Afrodite koja rađa sebičnost, kontrolu, zavisnost, okrutnost, i na kraju smrt.

Kao što je Gospod Isus ušao u smrt, da bi smrt mogla biti uništena, tako i truli bogovi drugog carstva pokušavaju porobiti našu generaciju u nekoj vrsti žive smrti.

Lažni bogovi neće pobediti. Biće tu žrtava.

Realnost ove duhovne borbe je daleko od neke obične bar tuče između dobrog Boga i gomilu loših bogova.

Radije je to uspostavljenje stvarnosti koja je toliko životo-menjajuća, da, zlo, samo po sebi kao sila, počinje se povlačiti u zaborav. Velika bitka na krstu bila je bitka između protologične uzročnosti i eshatološke kauzalnosti.

Mars, Jupiter i Afrodita mogu samo pokušati da nadvladaju budućnost, da stavraju sopstvenu verziju budućnosti, i da definišu šta će biti budućnost. To je protologična uzročnost.

Hrist, u Bogu, na krstu živi ne samo u onome što jeste sada, već i u onome što će biti, takođe. Mars pokušava da gura istoriju do zaključka u kojem zlo pobeđuje. Živi Bog vuče istoriju do zaključka kojeg je On već izabrao.

Bitka je realna, ali je već pobeđeno. Pobjeda je bila u Božjem umu i planovima, još pre nego što je bilo šta drugo postojalo. To je eshatološki kauzalitet.

Evharistički socijalizam je: Distribucija homeopatije i mirisa krsta u svesnoj suprotnosti sa bogovima današnjeg doba.

Velika Subota

Lepota, snaga i savršenstvo nevinosti

Velika Subota, za osetljive duše, je težak dan i odraz u okviru duhovnog putovanja Svete Nedelje.

Nikejski iskaz vere govori o Gospodu našem, Isusu Hristu koji se spuštao u pakao. Ostala verovanja govore o njegovom spuštanju u grob.

To je verovatnije nešto o čemu se najmanje govori u celoj priči o smrću i vaskrsenju.

Može biti korisno da vidimo ovo na malo drugačiji način. Pogledajmo koncept liminalnog stanja tela Gospoda Isusa dok prelazi u grob. Isusovo telo nije više u stanju u kojem se nalazio pre smrti, ali još nije stupio ni u stanje vaskrsenja. Iz ovoga možemo naučiti i primiti nešto dragoceno, u smislu posvećenosti, za ovu Svetu subotu.

Fokusiramo se na reč *sveto*.

Svetost se često predstavlja kao nešto što je grubo i beskompromisno. Vrsta vektora koji sipa bezgrešno zračenje i uništava sve što je strano na svom putu. Ako pokušate da vizualizujete svetost ovako, videćete nerazblaženi i fokusirani bes. Nažalost, često sa vama tu, kao predmet tog besa.

Na neki način možemo razumeti kako se to razvija u našem razmišljanju, ali pogrešna je razlika između svetosti u odnosu na greh, i svetost kao suštinu; Uklonite greh u odnosu na svetosti, a zatim ponovo pogledajte suštinu te svetosti.

Svetost u svojoj suštini je blistava, nežna, čista, puna ljubavi i bez mane, u nevinosti. Jedan legitimni opis svetosti Boga je nevinost Boga.

Nevinost ima neopisivu lepotu. Mislimo samo na rođenje jedne bebe, često nas izaziva do pustimo suzu jer je nevinost prelepa. Kada Isus pere noge svojim učenicima, ili kada mi držimo čašu za Večeru Gospodnju, zapravo otelotvorimo nevinost.

Nešto u nama se lomi kao posuda od alabastera koju je razbila Marija. Miris ljupkosti i slasti popunjava prostor gde prebivamo.

Nevinost je centralna odlika Svete Subote. Postoji samo tišina i tuga kad je sve što je dragoceno, dobro i čisto primorano na smrt jer svetost i greh nikada se ne mogu pomešati.

Greh uvek želi da uništi nevinost.

Nevinost je centralna karakteristika mučeništva sledbenika Gospoda našega Isusa Hrista. Kada su svi ljudski napori za opstanak iscrpljeni, dođe trenutak, kad se za ljubav prema Hristovom imenu, uzima ljudski život. To je po svojoj prirodi nevino i ranjivo, ali je ispunjeno natprirodnom silom. Božji Sin stoji sa desne strane Oca da primi mučenike u večnu slavu.

Moć koju nevinost oslobađa u ovom trenutku ne može da se meri. To je homeopatija iskupljenja. Sotona traži naše mučeništvo radi svoje zle vlasti, ali njegova snaga je slomljena i biva bačena dole zbog nevinosti koja je vezana za mučeništvo. Ovo je sama srž poruke o krstu. Sotona nastoji da ubije Hrista, a Isusova smrt opoziva i uništava Sotoninu moć.

Na isti način na koji su pohlepa i glad za novcem duhovna zla, tako je i nevinost je obdarena natprirodnom silom. Nevinost nema potrebe za ljudskom zaštitom ni na jednom nivou jer je integrisana u samu srž suštine Boga. To ne oduzima potrebu da jaki treba da štite slabe, već je to princip koji kaže da čak i ono što je ranjivo, nevino, kada je uništeno, oslobađa neizrecivu kosmičku energiju.

Nevinost ima centralno mesto među plodovima Duha Svetoga. Sveti Duh uliva svoje plodove u srca ljudi koji su se najpre odrekli sami sebe, i puni ih nevinošću Božijom. Sveto Pismo je jasno. Ne postoji zakon koji je protiv plodova Duha.

Krajnja sudbina učesnika u Božanskoj prirodi je sudbina nevinosti. To može da znači mučeništvo. Uvek će značiti odricati se samoga sebe. Uvek će značiti lepota, snaga i nevinost.

Sada, nakon ove lavine reči, hajde da se vratimo na temu groba.

Ova čista i neokaljana Nevinost, ovaj Svetac, Gospod naš Isus Hrist, ulazi u stanje smrti. Kada su Isusa uzeli sa krsta, telo otelotvorenog Boga je bilo mrtvo.

Ovo je mesto gde se identifikujemo sa Njim više nego na bilo koji drugi način. U smrti, Isus je više nalik nama nego u bilo kom drugom trenutku u svom životu na Zemlji.

Kada je Isus umro, Njegova Sveta priroda je prodrala unutar smrti i promenila smrt u nešto drugo. Hajde da objasnimo više ovu činjenicu.

Kada je Isus ušao u vodu krštenja, sva voda, svuda na svetu, postala je nešto novo.

Kada je Isus pljunuo u prah zemaljski i naravio blato kojim je iscelio bolesnika, on je promenio ceo koncept zemlje.

Bez obzira šta su nebo i zemlja bili pre dolaska Večnog Božjeg Sina, sada su postali nešto drugo, izmenjeno.

Na Svetu Subotu, kada se Isus našao u smrt u grobu, on redefinisao smrt tako što je omogućio da smrt bude poražena, na takav način da bi svetost mogla postati duhovno iskustvo umrlih žena i muškaraca.

Na ovaj način, možemo videti da je proces otelotvorenja bila slika koja predstavlja da je svetost proces koji ima za cilj da, mi kao duhovno mrtve žene i muškarci, postanemo slični Bog u Hristu; sveti.

Proces je bio sledeći:

On je bio otelotvoren i posvetio je utrobu žene.

On se rodio, i posvetio je Svoj život,

On je bio kršten, i posvetio je vodu.

On je činio čuda i redefinisao zauvek materiju i vremena.

Voleo je i redefinisao je šta je ljubav.

On je umro na krstu i uzeo grehe sveta na sebe i potpuno obrnuo redosled zakona i etike i njihovih posledica zauvek.

On je kročio u grob i redefinisao šta je smrt.

On je ponovo ustao da bi redefinisao mesto greha, smrti i Sotone u kosmosu, zauvek.

On se vazneo na nebo da bi zauzeo svoje mesto autoriteta, da vodi, uz pomoć Svetog Duha, novo čovečanstvo, novu zajednicu.

Sve ovo sa jednim jedinim ciljem. Da bi čovek mogao da učestvuje u božanskoj prirodi. Čovek će postati svet kao Bog Sveti. Drugi način da kažem je da će Bog i čovek postati jedno, kao dim tamjana i šekina dima Boga, kao što su pomešani, iznad Trona Milosti, između heruvima, u Svetinju nad Svetinjama na Dan Pomirenja.

Evharistički socijalizam je: Fokusiranje na otelotvorenje, ne kao skup teoloških principa, već kao proces božanskih radnji, koje imaju svoj krajnji rezultat, da Bog i čovek postanu potpuno jedan i ujedinjeni u svetosti.

Uskršnja Nedelja

I vrata pakla neće je nadvladati

Kada je Isus izašao iz groba, on je to učinio kao pobednik, donevši nešto veće i moćnije od svih carstva u istoriji čovečanstva; Crkvu Gospoda našega Isusa Hrista i Kraljevinu koja je rezultat angažovanja Crkve u svetu.

Nažalost, u savremenim danima, umesto "teologije nade" zasnovana na ovoj pobedi, mi smo fokusirani na jednu "teologije hysterije". Na neki način to je odraz šireg društvenog etosa. Svaki aspekt života analiziran je kroz ideju da je "moderna zapadna civilizacija", kao entitet, poslednja membrana između opstanka i dolazeće katastrofe.

Mi vidim svakakve naslove. Crkva je uništena svuda. Čak i crkveni lideri koriste reči poput istrebljenja da opišu apokaliptičnu sudbinu Crkve.

Nek se zna jasno i glasno, ništa nije dalje od istine.

Evo nekoliko misli, da oteraju paniku.

Crkva je Telo Hristovo. Moramo da kažemo da malo glasnije i sporije. Crkva je Telo Hristovo i Telo Hristovo je pod Svojom suverenom vlašću.

Telo Hristovo je sastavljen od onih koje On zna i koji znaju Njega. Telo Hristovo nije zaštićeno prolaznim institucijama niti reaguje na histerične strahove. Telo Hristovo je stvorena, zaštićena, i voljena celina, koja je u rukama Onoga koji ima svu vlast na nebu i na zemlji.

Hrist je taj koji gradi svoju Crkvu i ništa, ništa, ništa je ne može nadvladati. Vrata pakla, koja su jednostavno metafora za punu snagu zla u svemiru, ne mogu nadvladati Crkvu, jer je Crkva Telo Hristovo.

To ne znači da "lokalne crkve", kao Efes ili Sard, ne mogu imati svoje svećnjake uklonjene iz njihovog geografskog položaja, već to znači da je Telo Hristovo čisto i bez mane i neće, i ne može se ukloniti.

Takođe, ne znači da "institucionalni-korisnički izgled" Crkve ne prolazi kroz velika preoblikovanja u pripremi za ono što sledi.

Realnost je da vizuelna reprezentacija Crkve kao institucija prolazi kroz masivnu promenu. Protestantska, Rimokatolička i Pravoslavna Crkva su kategorije koje izumiru. U svim istorijskim tradicijama nastaje nešto sasvim novo, usmereno na predanost Isusu Hristu, oživljavanje tradicije, ljubav prema Svetom Pismu, ljubav za sve one koji vole ime Hristovo, i želja da se služi siromašnima i potlačenima.

Urođena zlo u lažnim oblicima vlasti, zasnovana na lažnim hijerarhijama, ustupa se onome što Rodžer Mičel naziva kenarhijom; sistem poretka koji se zasniva na služenje u ljubavi. Ovo je autoritet Isusa Hrista izražen u svetim simbolima pranjem nogu svojim učenicima i Njegova smrt na krstu.

Ono što je novo, može doći do pune zrelosti, samo kada sve ono što je staro, nestane. Postoji prelaz i to je neudobna vožnja... ali Crkva je Telo Hristovo, i Njegovo Telo se uspostavlja u svim uglovima zemlje i Vrata Pakla neće je nadvladati.

Crkva nije u poslu opstanka. Crkva ima pred sobom mandat i viziju da preuzme i prikaže prisustvo Hrista svakom narodu, plemenu, i jeziku. Krajnji cilj Crkve je da se vidi spajanje neba i zemlje u novom nebu i novu zemlju.

Dolazi dan kada će pobjeda Isusa Hrista, kroz njegovo telo, biti očigledna na zemlji. Jednostavno rečeno, to je razlog zašto Crkva ne odlazi; Ona je tu da ostane. Ne samo da je ona tu da ostane, ali Crkva je, kao telo Hristovo, centralni, glavni pokretač svih poslova na zemlji.

Čovek ne vodi svet prema sopstvenom zaključku. Umesto toga, Bog je taj koji, kroz Telo Hristovo, vuče svet ka Njegovim željenim zaključkom u istoriji. Trenutak kada će promeniti nebo i zemlju u večno prebivalište svog naroda.

Evharistički socijalizam je: Život u nadi i podela te nade jednom svetu koji je prepun panike i straha.

Ponedjeljak posle Svete Nedelje

Dve flaše Pravoslavlja

Sveta Nedelja je dragocena jer je ispunjena simbolizmom koje možemo da shvatimo i napravimo neko sopstveno iskustvo. To nije kraj, već novi početak. Početak nove duhovne godine.

Ponekad je dobro da se osvrnemo i pogledamo u nedavnoj i drevnoj istoriji, markere, putokaze, koje nam mogu pomoći u našem duhovnom putovanju. Istorija je prepuna takvih putokaza.

Jedan događaj koji može biti od pomoći u kontekstu ovih razmišljanja je izuzetan pokret u Anglikanskoj crkvi u Velikoj Britaniji sredinom hiljadu osamstotih.

Sredinom hiljadu osamstotih, nasilna borba za dušu Anglikanske crkve je buktala u Velikoj Britaniji. To je bila u suštini, akademska bitka. Naizgled niotkuda, došlo je do eksplozije pisanih radova, serija traktata, eseja i pamfleta koji su, pre svega, krenuli sa Univerziteta Oksford. To je bila burna polemika u vezi života Crkve u narednom novom modernom periodu. Ova razmena mišljenja u pisanoj formi postala je poznata kao Oksford Pokret ili Traktarijansko Društvo.

Da budem iskren, ova kratka knjiga deluje u okviru tenzije stvorene ovim pokretom. Mislim da trenutna borbe između

crkve i duha vremena liči jako puno na ono sa čime se Oksford Pokret susreo i borio sredinom hiljadu osamstotih.

Postojale su dve veoma jake sile na delu. Liberalni pokret i pokret za reformu. Liberalni pokret, u izvesnoj meri može se sumirati u terminu korišćen i kao pogrдна reč i kao hvalisanje, "Dve flaše pravoslavlja".

To je ime dato onima koji su pili dve flaše vina svakog dana, u svesnoj suprotnosti prema Puritancima, čiji je asketizam, iskreno rečeno previše akcentuiran, bio je centralni deo njihove duhovne filozofije negiranja sebe, uzimanja krsta i sledve Isusa.

Drugi pokret, dinamičan pokret za reformu je poznat kao Oksfordski ili Traktarijanski Pokret.

Oksfordski Pokret je zvao crkvu da se vrati svojim korenima, usred prevrata u zajedničkoj kulturi, vraćenje koje će uništiti i ispariti istorijsko pravoslavlje.

Ovaj pokret, sam po sebi se podelio u dve osnovne grupe. Jedna strana Oksfordskog Pokreta nagnuo je ka Rimu, a drugi su videli svoje korene u pre-rimokatoličkog britanskom hrišćanstvu. Trebamo znati da je postojala organizovana Keltska Crkva u Britaniji, koja je delovala 450 godina pre nego što je Rim poslao Augustina od Kanterburija da kolonizuje Britanska ostrva, drugog juna, 597 godine.

Ukratko, liberalizam je zahtevao promenu da bi Crkva opstala u okviru današnje kulture. Ovo je bilo preusmereno protiv Rimokatoličke crkve koja je htela privući k sebi Anglikansku crkvu. Centralistički istorijski Anglikanizam je išao ka tome, da se nove stvari izgrade na restauraciji starih, kao što se vidi u verovanju i praksi ranih crkvenih otaca. "Rano" se odnosi na pre-nikejsko, ne srednjevekovno. Ova

treća verzija pokreta je, u mnogim stvarima, model danas za nas koji treba pažljivo da gledamo.

Za otprilike 50 godina postojanja, ovaj liberalni pokret nazvan "Dve flaše pravoslavlja", stopio se u jednom pokretu koji se ne može priznati kao bilo šta drugo osim post-hrišćanskog paganizma. To je zapravo preteča onoga što se često naziva "postmoderna današnjica".

Moramo promeniti ambijent ovde, od jasno religioznog na manje pobožni, ali ne manje duhovnog okruženja. U Parizu, 1922. godine, bilo je poznata večera gde su se sreli Stravinski, Diagljevič, Prust, Džejms Džojls i Ezra Paund.

Ako bi neko sastavio paganski skup, ovi ljudi bi bili prava opcija, jedna vrsta sastanka *paganorum modernorum*.

Džejms Džojls je bio pijan i sva ranija pristojnost i davanja časti kulturnim ikonama je propala, kada je bio grub i pun nepoštovanja prema Prustu. Ukratko, biti nepristojan prema čoveku koji ima poznati književni status, je nešto što se ne radi u datim okolnostima. Neki komentatori su kasnije rekli da je ova večera bila zapravo kraj jedne ere.

Ova večera je bila toliko važna jer je bila, zapravo, okupljanje umetničkih snaga prošlosti, koje će nestati pod pritiskom novih, slobodnoumnijih snaga, koji će postati kulturna norma u kratkom vremenskom periodu.

Kasnije je bila data izjava, koju su neki pripisali Poundu, da kada Džejms Džojls bude napisao poslednje reči svog romana, Ulise, hrišćanskoj eri će doći kraj.

Kako je Endrju Mar prokomentarisao, godina u kojoj je Prust je umro, Eliot "Vestland" je objavljen, a Čarli Čaplin je postao najprepoznatljivije lice na planeti.

Šta god je Zapadna civilizacija bila pre, to je nestalo zauvek. Verski liberalizam je, ukratko, spojio sav svoj post-pobožni život i prakse u sekularni umetnički libertinizam.

Od tog dana mi se krećemo sve više i više ka savremenom razmišljanju "dve flaše pravoslavlja", koji podrazumeva toleranciju prema jednom svetu ideja, religija i ekonomije. Sve što je starije od deset godina, postaje po automatizmu bezvredno.

Bitka se nastavlja.

Rim još uvek ima bačeno oko na Anglikansku crkvu, kao krajnju nagradu i pomera sopstvene granice da bi pronašla mesto za nedostajali dragulj u kruni.

"Pravi Liberalizam" današnjice ima dva nove flaše; "Osećanja" i "Slobodu", sve ostalo je nebitno. Seksualnost, novac i duhovnost sada dominiraju nad ovim stvarima. MORA iti lep osećaj i MORA biti slobode da se to iskaže.

Oksfordski Pokret neće nestati.

Naša duboka predanost Gospodu Isusu Hristu, i Njegovoj Crkvi, povlači izliv Duha Svetoga.

Bez institucije na čelu, bez poznatih ličnosti, bez reklame i bez posebne tehnike; samo vetar Duha, koji duva gde hoće i radi kako hoće.

Ljudi širom sveta čitaju romane Šarlotte Jong i ponovo se zaljubljuju u nevinost. Blaga duhovnost Džona Kebla je tražena kao biser velike vrednosti. Najviše od svega, ljudi žele da upoznaju Isusa kroz Jevanđelja i kroz život Crkve u prvim vekovima, i ostavljaju iza njih savremene, polu-pretvarane gluposti.

Ovaj novi pokret, se preselio daleko izvan granica Kanterburija. Ovaj pokret je zahvatio sve hrišćanske tradicije i ide ka tome da promeni svet.

Njegovi talasi su nežni ali jaki. Gde će kulminirati? Samo Bog zna.

Možda će doći dan kada će Hadžija Sofija ponovo posati mesto gde će se držati Bogoslužjenja Svetom Trojstvu, Bogu Ocu, Sinu i Svetom Duhu, i kada će sve džamije postati kuće hrišćanske molitve.

Da se hramovi hinduizma pretvore u centre bogoslužjenja za istorijskog Isusa Biblije, mesto gde demoni vrište i beže i ime Božanskog Hrista se čuje u svim gradovima, brdima i dolinama Indije.

Gde novi atejisti plaču zbog njihove prethodne zablude, kapitalisti se pokaju zbog svoje korupcije i pohlepe, i marksisti plaču za milost zbog njihovog ludila.

A, koliko će to biti? Ne može se reći. Ali carstvo ovog sveta će postati Carstvo Božje i Njegovog Hrista, i nove "dve flaše pravoslavlja" će se pojaviti, Krv mučenika i ulje Duha Svetoga.

Kako nam prestoni nova nedelja, nakon Svete Nedelje, idemo sa radošću i samopouzdanjem u svakom našem koraku. Isus je Gospod i On će uspostaviti svoju vladavinu na načine koje su nam ponekad nelagodne, na načine koji su dizajnirane da rađaju novu kreativnost u nama i nove duhovne darove koje ćemo koristiti za Njegovu volju. Ovaj novi pokret koji nema ime i ne može se lako definisati, otelotvoruje termin koji smo gledali ove nedelje. To je Evharistički socijalizam.

*Ukoliko želite da razgovaramo o bilo kojim temama
spomenutim u ovom kratkom radu, možete mi pisati
na:*

bob@bobhitching.com

Wann?
nicht aufpassen.
Caroline's Grinsen
von T. Hildbrand
Berkel in. Wirteln

DM
EAST

SR